שמקום שיהא משולש בדם בבשר באימורים שמקום

ולא תהא מחשבה פוסלת בחוץ מקל וחומר

ומה מקום שפסל דם שבפנים את שבחוץ איז

מחשבה פוסלת בפנים מקום שלא פסל דם

שבחוץ את שבפנים אינו דין שלא יו יהא פוסל

מחשבה בחוץ ת"ל ישלישי יו חוץ לזמנו

פיגול חוץ למקומו אבשר [היוצא לחוץ פסול]

הנכנם לפנים כשר שיהא בדין שפסול ומה

במקום שלא פסל דם שבחוץ את שבפנים

בשר היוצא לחוץ פסול מקום שפסל דם

שבפנים את שבחוץ בשר הנכנם בפנים

אינו דין שיפסול הרי הוא אומר 2מדמה סברמה

ולא בשרם ק"ום מעתה ומה במקום שפסל

דם שבפנים את שבחוץ בשר הנכנם לפנים

כשר מקום שלא פסל דם שבחוץ את

שבפנים בשר היוצא לחוץ אינו דין שכשר

הרי הוא אומר יובשר בשדה מרפה לא

תאכלו גיכיון שיצא בשר חוץ למחיצתו

נאסר תנו רבנן יפנימה אין לי אלא פנימה

היכל מנין ת"ל אל הקדש פנימה ה ויאמר קורש ואל יאמר פנימה אמר רבא ₪ בא

זה ולימד על זה מידי דהוה אתושב ושכיר

דתניא ספתושב יזה קנוי קנין עולם שכיר זה

קנוי קנין שנים יאמר תושב ואל יאמר שכיר

ואני אומר קנוי קנין עולם אינו אוכל קנוי קנין שנים לא כ"ש אילו כן הייתי אומר תושב

זה קנוי קנין שנים אבל קנוי קנין עולם יהא

אוכל בא שכיר ולימד על תושב שזה קנוי

קנין עולם וזה קנוי קנין שנים הואינו אוכל א"ל

אביי בשלמא התם תרי גופי נינהו ואע"ג

דה"ל לקרא למכתב גרצע לא יאכל ואידך

אתי בק"ו סמילתא דאתי בק"ו מרח וכתב לה

קרא אלא הכא כיון (דאיכא) דאיפסל בהיכל

(הכא) לפני ולפנים מאי בעי אלא אמר אביי

לא נצרכא אלא לדרך משופש א"ל רבא והא הבאה כתיב ביה אלא אמר רבא כל מידי

רחשיב עליה לפני ולפנים לא מיפסל בהיכל

בעי רבא פר העלם דבר של צבור ושעיר

עבודת כוכבים שהכנים דמן לפני ולפנים מהו

מי אמרי' אל הקודש פנימה כל היכא דקרינן

אל הקודש קרינן ליה פנימה כל היכא דלא קרינן אל הקודש לא קרינן פנימה או

דלמא שלא במקומן הוא ואם תימצי לומר

ישלא במקומן הוא פר ושעיר של יום הָכיפוּרִים שהזה מדמן על יו הבדים והוציאן

להיכל והכניםן מהו מי אמרינן מקומן הוא או

דלמא הואיל ונפק נפק ואם תימצי לומר

יהואיל ונפק נפק הזה מדמן על הפרכת

(נעיל כט. נו.], ט [נעיל למ.], ג) [מכות יח. חולין סח.],
 ד) יכמות ע. קידושין ד. ת״כ אמור פ״ד הי״ז, ספרי קרח קיז,
 ירושלמי יבמות פ״ח ה״א,

ה) ופסחים

וק״נו,

עו א מיי פרק יא מהלכות מעה"ק הלכה ז: ב מיי פ"צ מהלי פסה"מ הלכה ז עו ג מיי פרק יא מהלכות מעס"ק הלכה ז:

מעה"ק הלכה ו: עח דה מיי' פרק ו מהלכות תרומות הלכה ה: עש וז מיי' פרק ב מהלכות פסה"מ הלכה יד:

מוסף רש"י

משולש בדם בבשר באימורים. ולימד על מחשכת חוץ למקומו שאינה מועלת אלא או בקדשי קדשים שחישב עליהם מו בקף שי קף שים שחשב עפיהם לאוכלם חוץ לעורה, או בקדשים קלים לאוכלם חוץ לעיר, פרט למחשב לאכול בסיכל דלא פסיל, דבעינו שיחשב על מחום המשולש דבעיק שיחשב על מקום המחולם בדם בבשר ואימורין, היינו חון לעזרה בשעת הימר הכמות, לאסוקי היכל שאין בו הקטרת אימורין ולא אכילת בשר (דעיד במ): דמה. אשר יובא מדמה: ולא בשר. שאם נכנס בשרה להיכל אינה נפסלת (לעיל אינה נפסלת (לעיל יא.) ובשר בשרה. מבשדה ימילה יא.) ובשר בשדה. מכסדה ימידה קא דייק, כשדה שאין בו מחילות, ולמדנו מכאן קדשי קדשים חוץ לקלעים ועובר שהוליא את ידו בשעת שמיטת אמו וחרוח יח. בנותר מון נתחיכנו ריהיתו מהית, שרחם זה הוה ליה מחילה להתירו בשחיטה, וכיון שילא הרי הוא כטרפה ולא תאכלו, וכל מי שיש לו מחילה וילא. כגוו בשר הדשים נו מחינה הינח, כגון בשר קדשים שילח, נמי מהחי קרח נפקח לן (חולין טח.) מידי דהוה אתושב ושכיר. דכחיב גבי תרומה למידרש הכי: תושב. החוו חלל למידרש הכי: תושב. החוו חלל מרומה תושב כהן ושכיר לא יאכל מדומה מושב כאן זוכיר לנו ימכל קדש: זה קברי קבין עולם. עבד עברי הנרלע ביד כהן, ואף על פי כן אין גופו קנוי לו כשאר עבדים כנענים לאכול בתרומה (קדושין ד. וכער"ז יבמוח ע.) זה קנוי קנין שנים. סתס עבד שיולא כשש שנים: שלא הגיע לו עדיין שש שנים: שלא כתר לא נאתר אלא מושב, הייתי אומר תושב זה קנוי קנין שנים. משום הכי אסור במרומה, כא שכיר ימירא אסור במרומה, כא שכיר ימירא ולימד על כרחך דהאי קרא לנרלע אמא, וכיון דמרי כתיבי מסתברא דמושב זה המיושב אללו לומן מרובה ושכיר זה העומד ללאם (יבמות שם). דעל כרחך חד מינייהו לנרלע הוא דאתא ומאחר שנכחבו פנה משמעותה דנרלע מחושב שנהם משמעותה דנרלע מחושב התיא, שהוה מיושב אללו יותר מן התנת, שמום מחשב מנם יותר כן הקנוי לשש שנים: התם תרי גופי ניבהו. נרלע ושאינו נרלע שני גופים הם ואפשר להיות שניהם נכיתו של כהן: מילתא דאתי בקל וחומר. כלומר ואפילו פירש בקד וחומר. כנומר וחפינו פירש הכחוב נרלע לא יאכל וחזר ופירש על שאינו נרלע ואע״פ שלא הולרך לכוחבו, הייתי יכול לחרץ ולומר דאע״ג דהוי שכיר מילתא דאמיא לשל ג' זהו שפיר מימנת לפיכך בק"ו טרח וכתב לה קרא, לפיכך כשכתבו התם י"ל בא זה ולימד על זה ואין לנו להקשות יכתוב נרלע בפירוש ולא יכתוב שכיר (קדושין שם) משופש. כמו משובש, דפ"ח ובי"ת מתחלפין דכתיב (נשפה) נשפת] וכתיב נשבה בו (מנחו

שיטה מקובצת

תור"ה כיון. פירש בקונמרם כו' אמרו לו פנימה היתה. משמע לאס ילאת לחוץ שפיר עכדו דאשתרוף מפני שהיה נפסל ביולא

מקום משולש. פירשתי לעיל בסוף פרק שני (דף כט. ד״ה למקום): ולא תהא מחשבה פוסלת בחוץ מק"ו. מימה כיון דלא ידע דרשה דשלישי זה חוך לזמנו ופיגול זה חוך למקומו בלאו ק"ו נמי לא תהא מחשבה פוסלת. וא"ת לא תהא יציאת חוץ פוסלת

בלא לכפר ק"ו מבפנים שלא פסל את המשויר וגם חטאת דוקא מק"ו וי"ל כיון דנפקא לן מקרא דבשר נפסל כאו הוה הדין כל דמים: דמה ולא בשרה. לקמן בו (דף פג) דרשינן דמה של זו ולא דמה של אחרת וק"ק ל"ל למעוטי בשרה הא לכפר כתיב:

ביון שיצא בשר חוץ למחיצתו נאסר. פי׳ בקונטרס ודם היולא מק״ו מבשר אתי ועוד נפקא לן מהן לא הובא את דמה וגו' אמר בו שמא הכנסתם את דמה לפנים אמרו הן לא הובא את דמה אל הקדש שמא חוץ למחיצתה יצתה אמרו לו פנימה היתה הכי דרשינן ליה לקמן בפרק טבול יום (דף קת.) ולא דק דלקמן דריש מבקדש היתה ביו ול"ע בפ' כילד לולין (פסחים פב.) דדריש לענין בשר היולא ועוד בפרק בהמה המקשה (חולין סח.) דאיכא תנא דלא דריש

התם ובשר בשדה לענין יולא: לא נצרכא אלא לדרך משופש. פי׳ בקונטרס כגון כהו גגין ועליות בית קדשי הקדשים בלולין. וקשה דבהקומן רבה (מנחות דף כו:) דרשי רבנן אל הקדש בלא יבא אבל מבית לפרכת ואל פני הכפרת בלא ימות ופריך לכתוב אל הקדש ומבית לפרכת ולא בעי אל פני הכפרת ומשני למעוטי דרך משופש והשתא ל"ל קרא תיפוק ליה דרך גגין מדכחיב ואל יבא דמשמע דרך ביאה כדממעטינן בפרק ב' דשבועות (דף יו:) טמא שנכנס דרך גגין להיכל ונראה לפרש דבשבועות מיירי כשפיחת את התקרה אבל בו הכא כשנכנס דרך לול שהיה בעליית בית קדשי קדשים שבו היו משלשלים את האומנים בתיבות יו דדרך ביאה הוא דלכך נעשה א"נ כמו שפירש בקונטרס במנחות (שם) שחתך ביו החומה לפני ולפנים ועשה פתח בדרום או בלפון ונכנס ולא נכנס בפתח שבמזרח שהיה כחו פניו למערב ועוד פירש בקונטרם התם א"נ נכנם בפתח מזרח ולדד באלכסון הלכתא כשו בלדדין לא מיחייב דאל פני בעינן שיהו פנים אל פנים מזרחיים של כפורת ועוד יש לפרש דרך משופש כגון דרך לול שהיה אחורי בית הכפורת כדאמר בסוף איזהו מקומן (לעיל דף נה:) שנים לפר בר והקשה ה"ר יעקב דאורלינ"ש ל"ל קרא למעוטי בהקומץ רבה שי דרך משופש תיפוק לי מדכתיב ואל יבא כדדייקינן הכא והא הבאה כתיבא בי׳ ויש לחלק בין הבאת הדם לביאת גוף האדם למו:

תהיו 0 מיבעי ליה כדפרישית מקום משולש: בשר היוצא לחוץ פסול. מובשר בשדה נפקח לן לקמן: דמה ולא בשרה. דתרי דמה כתיבי אשר יובא מדמה והן לא הובא את דמה חד למעוטי בשר: ק"ו. לבשר היולא מעתה שלא יפסל: בשדה. בלא מחילות משמע ודריש

ליה לכל הבשר שטעון יו מחיצה טריפה הוא ביולא ולא תאכל ודם היולא ק"ו מבשר אתי ועוד נפקא לן מהן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אמר להן שמא הכנסתם יו לפנים א"ל הן לא הובא את דמה אל הקדש (פנימה) שמא חוץ למחילתה ילתה אמרו לו פנימה היתה הכי דרשינן ליה לקמן בפ׳ טבול יום (דף קא.): יא הן לא הובא וגו׳ פנימה. אין לי אלא שנכנס דמה לפני ולפנים יבו: בא זה ולימד על זה. דאי כתב קדש ולא כתב פנימה הייתי אומר קדש זה לפני ולפנים יו: בא פנימה. שהוא מיותר ולימד על קדש שהוא היכל: " תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש: קנוי קנין עולם. נרלע שמיושב חללו שעתיד לנחת בשביעית: חינו חוכל. של זה כמשמעו יו של זה וכל אחד נבעי שכיר בו ה"ל שכיר כו' כלומר שלא ישנה מקרא של חנם שאינו מלמד דהשתא הולרך ללמד על עלמו ואי אלא דרך הבאה: אלא אמר רבא. לעולם דעייליה דרך פתחים ואשמועי׳ קרא דהיכא דחשיב עליה מתחילתו

תורה אור השלם

יס. [פסמיס יח. ושית],

ו) ויקרא יט, ז, 1) ויקרא כב י,

ס) פסחים כו. מדות פ״ד מ״ה,

ט) מנחות כז: ושס.

1. וְכָל חַשָּאת אֲשֶׁר יוּבָא מִדְמָה אָל אהָל מוֹעֵד לְכַפַּר בַּלֹּדֶשׁ לֹא תַאָכַל בְּאַשׁ ואם הַאַכל יַאָבֵל מִבְּשַׂר ואם הַאַכל יַאָבֵל מִבְּשַׂר 2. אָבּר נַאָּבְר נַאָּבְר נִיְּבְּשּׁׁוּ זֶבָח שְׁלְמָיוּ בִּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יַרְצָה הַמָּקְרִיב אתוֹ לֹא יַחְשָׁב לוֹ פִּגוּל יִהְיָּה וְהַגָּפֶשׁ הָאכֵּלֶת ממנו עונה תשא:

3. וְאַנְשִׁי לְדָשׁ תִּהְיוּן לִי וּבְשָׁר בָּשְׁדֶה טְרְפָה לא תאבַלוּ לָבֶּלֶב תַּשְׁלָבוּן אתו: שמות כב, ל הקדש פנימה אכול תאכלו הַקּקָּדֶשׁ פְּנֵימָה אָבוּל האבְּלַּהּ אתָה בַּקָּדֶשׁ בַּאֲשֶׁר צַוִּיתִי: ויקרא י, יח 5. וְבָל זְר לֹא יֹאבַל לְדָשׁ תושב בֹּהַן וְשָׁבִיר לֹא יֹאבַל

ויקרא כב, י

שינויי נוסחאות

א] שלא תהא מחשבה פוסלת אן שלא תהא מחשבה פוסלת בחוץ (כתה"): ב] שלישי זהו חוץ לומנו פיגול זהו חוץ למקומו לל"ל (ש"מ): ג] בשרה (כתה"): ד] ל"ל ק"ו לבשר היוצא (ש"מ). וככתה"י ק"ו ליוצא: הן תיכת פנימה נמחק ש"מ: וֹוֹ כֿ״ל רבה (*הגרי״ב): (ש"ח): ו] ל"ל רבה (*הגרייב):

ון ל"ל נינהו דאי נגסי כתב

וול "ל"ל נינהו דאי נגסי כתב

שכיר מילתא דאתי בק"י

ומילתא דאתי וכו' (ש"ח):

ומילתא דאתי וכו' (ש"ח):

מן הטעון מחיצה ווצא

ון הכנסתם הוא לא תאכל (ש"ח):

ון הכנסתם דמה לפנים

מנימה. מן לא וכר': "בן כש"ת

עוסף דהיער פעימה: "ון ללפנים נוסף דהיינו פנימה: יגו ולפנים לן רוזיים פנימוז: גן דעפנים א כו' הל"ל (*שמכ"י וצ"ק): -] ל"ל במשמעותו (רש"ש): מו] ה"ל שכיר הת"ל (שמכ"י). וראה לעיל אות ז': מון בכי"פ לאו פירכא היא משום וכרי' לאו פירכא היא משום וכרי' יון היכי בעי (ביי): חן ליל בית קדש הקדשים (*שחכיי וכיה בחוסי): יים ליל משופש משובש כך שמעתי במנחות. ומיכת עקום (מחק (ציק), לכל בכתס"י וש"מ לאתל): בן החזירו בכתס"י וש"מ לאתל): בן החזירו כמוסי וטיתו לעתו. כן החזירו מהיכל לחוץ (שים): כאן נפסל בכל גווני הוא הדין כוי כנלל"ל (באהים): כב] ל"ל לעיל (יל ע"ל) (צ"ק): כג] אמר להם מ"מ): כדן היתה נמסק (ש"מ): (ש"ם). כון היתה לנונוק (ש"מ). כהן כגון דרך גגין (ש"מ): כון אבל במנחות איירי כשוכנכ כל"ל ותיבת הכא נמחק (ש"מ): כון שם כלש"י שחתר: כחן שם ברק"י שיהא: כמן ל"ל והילך כלס"י שיהא. בשן ל...... בצדדין (שמכ"י): ל] פניו (ש"מ במנחות שם): לא] כס"מ נוסף

ליקוטים

דהיינו ביאה ריקנית:

, והא הכאה כתיב ביה. [טמא שנכנס למקדש דרך גגין פטור משום דאינו דרך ביאה]. ונראה

ביה פסול דאל הקדש כגון בחטאות החילונות: קרינא ביה פסול דפנימה כו'. דהא כי הדדי כחיבי: או דלמא שלא במקומו הוא. והויא הכנסה ומיפסיל: והוליאן להיכל. להזות על הפרכת כמשפטן: **מקומן הוא.** שהרי החקקו לשם תחילתן: או דלמא ריון דנפק. בעשיית כל מלותו נפיק ליה לגתרי והוה ליה שלא מקומו: והוליאו אמרינן תנו רבנן פנימה אין ליה אלא פנימה היכל מנין ת"ל אל הקדש פנימה והקשו כיון דאיפסלה בהיכל לפני ולפנים מאי בעי ותידץ אביי לא נצרכה אלא לדרך משופש, אמר ליה רבא והא הבאה כתיב בה. ואי אמרת דבדרך ביאה לא מבחירון ותנו רבנן פנימה אין ליה אלא פנימה והלל מנין וב"א להקום פנימה הקשו ליון היצטלה בהיכל לפני הפנים מאי בעי חוניך אב" לא נדוך משופש המה לא מים בנימה היכל מנין ה"א לא היכל מנין ה"א לא היכל מנין ה"א לא היכל מנין ה"א לא מים אלא ברלא שהה אבל אם שהה לא מימעיט, אימא דקרא רפנימה מיירי בנכנס דרך משופש ושהה. "יל דשאני דרך ביוא אך בשהה כבר כלתה ביואה ראשונה וחשיב כביאה שניה. אך מדברי התוס נראה דס"ל דכי ממעטינן ב"ל ממעטינן ב"ל ממעטינן ב"ל האינו דרך ביואה הוא אפילו שהה, שהרי הקשו דלמה לי קרא דאל פני הכפרת תיפוק ליה משום דכתיב ביואה ולא יבא, והוכרחו לומר דדרך משופש היה דרך ביואה הוא אפילו שהה, שהרי הקשו דלמה לי קרא דאל פני הכפרת תיפוק ליה משום דכתיב ביואה ממעטינן כל שאינו דרך ביואה אף אם שהה, מ"מ מודו גבי ביואת טמא דאם נכנס דרך גנין ושהה דחייב אפילו שהה מדלא אוקמוה לקרא דאל פני הכפרת בדשהה דלא מימעט מאל יבוא. ומיהו נ"ל דאף דס"ל לתוס" דכל היכא דכתיב ביואה ממעטינן כל שאינו דרך ביואה אף אם שהה, מ"מ מודו גבי ביואת טמא לים וניה ונ"ל היום להיום להיה

וכמו שכתבנו לעיל. משום דשאני ביאת טמא דקי"ל דאפילו טהור שנכנס ונטמא שם אם שהה חייב ואע"ג דלא קרינז ביה ואל המקדש לא תבוא שהרי בשעת ביאה טהור היה אפ"ה חייב ואוהרתיה מדכתיב ולא יטמאו את מחניהם וכתיב

עד היובל: קנין שנים. עבד עברי בתרומה שאין גופו קנוי לכהן: בשלמא החם. איכא למימר בשני מקראות סתומים בא זה ולימד על זה: דתרי גופים נינהו. אין אזהרתו מלמד על עלמו. ואי משום דאיכא למפרך נכתוב נרצע בהדיא ולא לאו בו משום דבמשמעות הוא אלא משום דאתי בק"ו ואיכא לשנויי מילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב ליה קרא השתא דסתימי כ"ש דשפיר שנינן בא זה ולימד על זה: אלא הכא. דאוהרת לפני ולפנים בכלל היכל היא דהא לא יכנס לה אלא דרך היכל אין כאן אלא פסול היכל וכיון דמהיכל איפסיל ליה לפני ולפנים מאי יו בעי הכא למיפסל הרי פסול ועומד והיה לו לפרש היכל ולשתוק כלום: לא נלרכא. האי פנימה אלא לדרך משופש שלא כדרכו כגון דרך גגין ועליות בית יחו המקדש בלולין משום דאתי בק"ו אפ"ה טרח וכתב לה קרא. ומשופש יש עקום כך שמו במנחות בהקומן רבה (דף כו:): והא הבחה כחיב. ומשמע דלח מיפסיל

להכניסו [לפני] ולפנים ותחילת

הבאתו להיכל ע"מ פנים היה לא

מיפסיל עד דמטי לפנים ואם החזירו

לחוץ כשר: פר העלם דבר. שמלות

כפרתו בהיכל והכניסו לפני ולפנים:

מהו. מי אמרינן כל היכא דקרינן

דאם שהה שם שיעור השתחוייה יחייב אף שנכנס דרך גגות דלא קרינן ביה ואל המקדש לא תבא . כו׳. וא״ת דבסוף פרק ח׳ דובחים